

[Dagmar Andreassen.]

tænke sig overhovedet at tage noget i skat, at vi kan jo bare flytte en prioritet med, når det drejer sig om at flytte, og at man kan lave ordninger ved generationsskifte, hvis det absolut er så problematisk.

Men der er én ting, man bare skal gøre sig klart, og det er, at dansk landbrug aldrig nogen sinde kan forene en ordentlig afkastningsgrad med en skattefri værditilvækst. Vi har set det tydeligt ved indgangen til fællesmarkedet, at lige så snart indtjeningen blev god, steg ejendommene i dansk landbrug, indtil man igen havde en forrentningsgrad lige nede på grænsen af, at man kunne få råd til at blive siddende på gårdene. Nej, man ville få en ordentlig afkastningsgrad, det var det, der ville komme ud af det.

Jeg vil ikke beskæftige mig så meget med hr. Arne Bjerregaards beskyldning for, at jeg går ind for statskapitalisme; det tror jeg ikke der er nogen der for alvor vil mistænke mig for at gøre, dertil har jeg mine rødder for dybt i et liberalt erhvervsliv. Men jeg har prøvet på at få en økonom til at regne ud, hvordan det ville gå, hvis vi fik det forslag, som finansministeren her har fremsat, gennemført. Vi ville meget let nå til, at i løbet af ganske få år ville hele den årlige værditilvækst gå til dem, der besidder fast ejendom. For der er nemlig en glidende overgang imellem vedligeholdelse og forbedringer, og jeg gad nok se den, der bare med en inflationsgrad på 2-3 pct. havde mindre end 9 pct.s stigning om året i sin værditilvækst.

Finansministeren (Anders Andersen):

Må jeg begynde med fru Dagmar Andreassen.

Jeg vil gerne anerkende, at fru Dagmar Andreassen tager konsekvenserne af det standpunkt, hun har på dette område; det er i hvert fald al ære værd. Jeg ved ikke, om socialdemokratiet vil tage de samme konsekvenser af den holdning, de har til den særlige indkomstskat, når det drejer sig om de områder, den i øjeblikket omfatter, om det også skal forstås sådan, at den skulle føres videre og være generel, for ellers er det jo ikke særlig logisk at sige: kun de områder skal beskattes efter de regler, som er gældende.

Dermed vil jeg med det samme svare hr.

Ømann, som spurgte mig, om der i mine bemærkninger lå en overvejelse af at drage parcelhuse ind i billedet. Jeg tror, jeg sagde ganske klart, at det har været inde i overvejselsen ved udarbejdelsen af disse forslag om ændringer, men at jeg ikke har fundet, det ville være rigtigt at drage parcelhusene ind i billedet; klarere kan det da vist ikke siges. Jeg har endda været, jeg vil næsten sige så åben, at jeg i bemærkningerne har gjort rede for mine overvejselser. Det er jo ikke almindeligt, men det var, for at andre kunne tænke over problemerne i så henseende.

Må jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard, når han taler om 17 pct. prisstigning, at det er nok rigtigt; jeg skal ikke kunne sige, om det er rigtigt med 17 pct. i indeværende år, det ligger et sted mellem 15 og 18 i hvert fald, men hvis man under udvalgsbehandlingen kan finde andre regler, der når det samme mål — jeg tror også, jeg sagde første gang, at det jo ikke var noget diktat, men at jeg var parat til at overveje andre fornuftige forslag, der under udvalgsbehandlingen kunne komme frem — så vil jeg da være meget villig, altså hr. Bernhard Baunsgaard har tanker om det eller det andet, som kan komme frem i udvalget, som vi så kan se på og behandle ud fra en saglig indstilling til hele problemet og med det sigte at få løst de vanskeligheder, der er i øjeblikket.

Jeg tror, hr. Poul Boeg misforstod mig, da jeg sagde, jeg ikke var tilhænger af, at kapitalvindingsskat skulle gå ind som en prioritet. Jeg er ikke tilhænger af et system med en så voldsom kapitalvindingsskat, at det hver gang bare på baggrund af normale prisstigninger betød, at nu skulle det offentlige sætte en prioritet ind i ejendommen. Det var det, jeg var imod, og det tror jeg ikke vi er uenige om.

I øjeblikket kan der gives henstand; jeg tror, hr. Grünbaum har lavet en ordning, hvorefter man kan lade en kapitalvindingsskat overføre og stå som en prioritet. Men når man gør det, tror jeg også, man må være klar over, at så er mulighederne for at finansiere — i den udstrækning, som det er ønskeligt for at forbedre og udvikle et produktionsapparat — formindsket i samme udstrækning, som en erhvervsdrivende har ført en prioritet med sig over fra salg af en anden